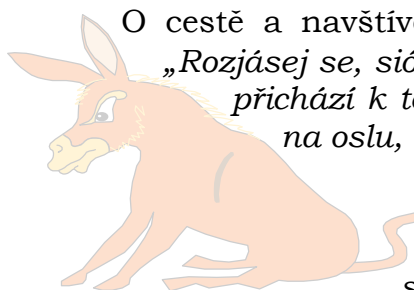

1.neděle po narození Krista

Introit: Za 9,9 „Rozjášej se, síónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hlahol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti.“

Text: L2,21-35 (Simeon)

O cestě a navštívení Krále Králů prorokuje i prorok Zacharjáš: *Za 9,9 „Rozjášej se, síónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hlahol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti.“*

Kristus byl kvůli nám lidem učiněn chudý, abychom Jeho chudobou zbohatli.

Chceš zbohatnout? Přivíň se ke Kristu! ...král... spravedlivý... zachráněný... pokořený... jedoucí na osličím mláděti.

Králové vždy jezdili na koních, ale Král Ježíš jede pokořený na oslátku. Starověké národy se vždy králů bály. Měly k tomu své důvody. Zejména orientální panovníci byli krutí despotové, plní svévole, násilí a touhy po majetku. Charakteristická jsou pro ně slova Roboáma ze II Král 12,13-14: *„Král lidu odpověděl tvrdě a nedbal rady, kterou mu dali starci. Promluvil k nim podle rady mladíků: „Můj otec vás obtížil jhem, já k vašemu jhu ještě přidám. Můj otec vás trestal bičí, já vás však budu trestat důtkami.“* Také Jeruzalém poznal takové panovníky. Naposledy v Herodovi Velikém. Král na oslátku, král, před nímž se není třeba bát, to je něco neslýchaného. Bůh nabízí v příchodu Ježíše na svět takové království. Ježíš naplnil všechna povolání Bible, která říkají: **„Neboj se!“** A přece právě to mu přinese smrt.

Simeon čeká, najednou se dočká, veden Duchem jde do chrámu, je přiveden před Marii a Josefa a slyší: "to je ON!" A co vidí? Docela obyčejné dítě. Dítě jakých už viděl bezpočet. Ubulené nemluvně chudých rodičů, kteří jen holoubata přinesli do chrámu. Dítě narozené na cestě v jeslích. To že bude měnit řády světa? To že vysvobodí zotročené hříchem? To že zláme pouta vězňům a uzdraví zraněná srdce (*jak dobře znal z proroctvích*)? To bezbranné, uplakané v náruči matky? Ne,ne,ne-Simeon viděl něco docela jiného, protože byl ve spojení s Duchem Svatým. Jeho duchovní zrak v tu chvíli pochopil a v údivu nad podivuhodným jednáním svatého Boha se Simeon rozzářil. On pochopil, že ne velikostí, ale nepatrností Bůh bude měnit řády světa. Ne pýchou, ale pokorou se Bůh oslaví. Ne korunou, ale popravištěm se Bůh ujme vlády. Ne silou, ale slabostí Bůh zlomí přepevné okovy vězňů hříchu. Ne zákonem, ale milostí Bůh přivede osvobozené ke spáse.

"Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, žali bilo se Bohu spasit ty, kdo věří bláznovskou zvěstí. Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé. Co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil. Ano, vyvolil to, co není, aby to, co jest obrátil v nic."/> Ř1,21-28 parafr./

Simeon však pochopil ještě něco. A sice, že tato pokorná cesta nebude všem po chuti, že mnozí pohrdnou, že mnozí nebudou mít kdy zabývat se takovou hloupostí kolem jeslí. A mnozí v opovržení odvrátí tvář od ukřižovaného. Simeon Marii říká, že její dítě bude "ku pádu mnohých." Že i její vlastní duši "pronikne meč", protože „...*má milá Marie, ty máš jiné představy o zaslíbeném Mesiáši, ale spása, kterou tvé dítě nese, povede cestou ponížení..*“.

Někteří se i přes posměch z ponížení vydají touto cestou za Kristem. Někteří mu přesto uvěří a přijmou bláznovskou zvěst o v jeslích narozeném a na kříži popraveném a z mrtvých vzkříšeném. Ano, někteří mu odevzdají svou pýchu a svůj život a zavěsí se do Něj. Takovým pak On bude ku povstání a ke spáse. On bude znamením, kterému se mnozí budou vzpírat, mnozí je však dychtivě přijmou. Jedněm bude zhoubou, druhým záchranou. Kým je Kristus tobě?

Myslím teď na Ježíšovu tichost a na pokoru Jeho srdce. „Tichý“ podle Písem. Podle Božího srdce. To je ten, který je ochotný stát v ponížení před tím, jenž na něm žádá odpověď. Ochotný stát bez obrany a bez ochrany práva. Se srdcem, které poslouchá svatého Boha, i tehdy, znamená-li to, že u nikoho z lidí zastání nenalezne. Ten, který nekřičí a hlas nepozvedá, i když to znamená, že mu každý právo upírá, že si každý proti němu dovolí a troufá. A třeba i lží a lstí. Tichý Hospodinův Služebník na to nedbá. Ne, není postavou z románů, není suverénním hrdinou filmových pláten. Je trpícím beránkem, trpícím Spasitelem, mužem bolesti, pokořeným a umučeným. A hledá svou pomoc jen u svého Otce v nebesích. Vzal vážně Jeho slib o zastání se a odplatě. Zůstává tichý i v trápení a ve zkouškách. Proto nese ochotně svůj nesnadný úděl, nese jeho tíž v pokoře srdce a s tichostí. Nemůže a nechce splácet ránu ranou, lež lží a hoře hořem. Zakusil těch věcí dost a přece nezahořel pomstou vrátit je těm, kteří si je vyzkoušeli na Něm. Neumí a nechce odplácet a mstít se. To by nebylo po vůli nebeského Otce. Je králem tichým a chudým, Králem, jehož cesta je šlapána kopýtky osla. Je to ale cesta spravedlnosti a spásy.

Kdysi dávno jeden čínský císař vyslovil při své korunovaci slavnostní přísahu: „Podrobím si všechny své nepřátele a zničím je.“

Po nějaké době ho překvapení ministři a rádci uviděli, jak se prochází po zahradách se svými úhlavními nepřáteli a klidně si s nimi povídá a směje se.

„Copak jsi nepřisahal, že zničíš všechny své nepřátele?“ ptal se udiveně jeden z dvořanů.

„Vždyť jsem je také zničil“ odpověděl císař. „Všechny jsem je učinil svými přáteli.“

Lidem to může připadat jako ztracená pozice, pohrdají tím, neboť pokora je pro ně omezením, pokora srdce brání touze po sebeuplatnění. Pokorné srdce přece vždy ukazuje na toho, kdo je nade mnou a koho jsem se rozhodl nad sebou uzнат.

Jeden člověk předstoupil po smrti před Pána. S velkou hrdostí mu ukázal ruce. „Pane, podívej se, jak mám čisté ruce!“ Pán se usmál, ale v jeho úsměvu byl smutek: „To je pravda, čisté jsou, ale jsou také prázdné!“

Můj dědeček - Jiří Petrdlík byl velmi pracovitý člověk. Z nějaké knížky opsal jednu moudrost, kterou jsem od něj často slýchal: „Můžeš učinit jeden hřích pouhý: zůstat v posteli, jak je den dlouhý. Sedm chyb při práci lepší je věru, byť by byly tak veliké, jak věže, než jedna jediná spáchaná v leže.“

Dante Gabriel Rossetti se v 19.stol.proslavil jako básník a malíř. Jednou ho navštívil starší muž. Přinesl různé náčrty a kresby a chtěl, aby je Rossetti zhodnotil a řekl mu, zda skrývají potenciální talent.

Rossetti se je pečlivě prohlédl a hned mu bylo jasné, že nemají žádnou hodnotu a není v nich ani náznak talentu. Bylo mu to líto, ale nemohl muži lhát.

Návštěvník byl zklamán, ale zdálo se, že Rossettiho úsudek očekával. Omluvil se, že mistra zdržuje a požádal ho, aby se podíval ještě na několik dalších kreseb, které maloval jeden mladý student.

Rossetti prolistoval další sadu výkresů a okamžitě objevil talent, který v sobě skrývaly. „Tyto jsou skvělé!“, zvolal. Ten mladík má velký talent. Musíte ho povzbudit a podpořit, aby se věnoval umění. Bude-li pilně a vytrvale pracovat, čeká ho skvělá budoucnost.

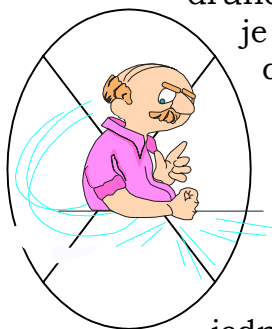
Rossetti si povšiml, že návštěvníka jeho slova hluboce dojala. „Kdo je tento výjimečný mladý umělec? zeptal se. „Váš syn?“ „Ne.“ odpověděl muž smutně. „Jsem to já, před čtyřiceti lety. Škoda jen, že jsem vás nepotkal tehdy. Neztratil bych odvalu a nevzdal to tak brzy!“

Nuže. Z příběhu slyšíme, jak důležité je SETKÁNÍ. Setkání ve správný čas a s tou pravou osobou. Jedno jediné správné setkání dokáže změnit celý život mladého člověka.

Ač jsem měl křesťanskou výchovu, poprvé jsem si tak docela osobně uvědomil pokoru ve svých 15-ti letech. Nesetkal jsem se tehdy s osobou, ale s písničkou. Nebyla křesťanská. Byla světská a hrála z rádia nějakému řidiči autobusu. Ta její slova... to bylo to setkání. To právě setkání v pravou chvíli mého rozpoložení. Zpívalo se v ní: „Jsi prostě nejlepší, ozdoba přístřeší, jsi prostě nejlepší, lepší než já.“ A zpěvák to zpíval s takovou vroucností a opravdovostí, že jsem cítil, že uznává vedle sebou někoho jiného za lepšího, než je sám. Patrně dívku, nebo snad svou dceru, nevím už koho, ale **za lepšího, než je sám**. A to mě tehdy dostalo. Obyčejná písnička. Která vyřvávala z tlampačů již mnohokrát předtím, ale ne v tu pravou chvíli. A najednou zazněla ve správný čas a já jsem se tehdy poprvé hluboce zamyslel.

Jak připravit svým dětem tu pravou chvíli a setkání s tou pravou osobou nebo písničkou v ten pravý čas jejich správného rozpoložení? Odpověď najdeme ve starozákonní knize Ester. V knize v níž není ani jednou použito slovo Bůh a přece je Bůh za každým činem a pevně drží ve svých rukou konečný výsledek. On je ten, který v ní odhání královi spánek a on si nechá předčítat z knihy letopisů. A Bůh je to, který náhodou připraví stránku, kde se píše o něčem, co se stalo a král se na to zeptá a ono to něco má dosah do celé další staleté budoucnosti celého národa. Ono to něco pak zachrání Boží lid od vyvraždění. Bůh je ten, který směřuje jako potůčky vod srdce králů i srdce prostých lidí. A vůbec nemusí u toho padnout Jeho jméno. Vždyť moudrostí králů je věc prozkoumat, ale moudrostí Boží je věc skryt! Co můžeme udělat my? Jak napomoci setkání? Můžeme vůbec udělat něco? Ano. A dokonce něco velmi významného. To, co udělala Ester. Pomodlit se a v modlitbě věrně vytrvat. V modlitbě za setkání v pravém čase s pravou osobou a na pravém místě.

Mě tehdy obyčejná písnička, tuším Leška Semelky, velmi zasáhla a já jsem si tehdy poprvé v životě uvědomil, co je to **vědomá pokora**. Ne ta vynucená. Tu jsem dobře znal z povýšenosti učitelů nad žáky, policie, a koneckonců i rodičů-i když z jejich strany byla ohleduplná a laskavá. To co jsem nyní slyšel bylo něco docela jiného. To byla pokora, pro kterou se člověk sám od sebe rozhodne. Rozhodne se ustoupit, aniž ho ten druhý k čemukoli nutí. Pokora, která uzná druhého přednějšího než je sám, lepšího než je sám, důležitějšího než je sám, a to ne po dlouhých bojích, v nichž si prvenství vybojuje a druhému vnutí. Žádná chytrost, um, vtip, síla a hbitost. Nic takového. Ten druhý snad i může být v mnohém horší než já, ale já se rozhodnu, dát mu prvenství. Rozhodnu se pro to svobodně a nenuceně. Tato píseň byla pro mne začátkem cesty, která vedla až k uznání Ježíše mým Králem.

Tato pokora skládá celou svou budoucnost do ruky Boží a jedná podle toho. Pokora a tichost srdce je královská cesta spásy. Pokora a tichost je jediná možná cesta k záchraně, jediná úzká cesta k proměně vztahů, jež dosud určovaly tvář a rysy lidského soužití, tvář a rysy světa bortícího se do sobectví. Pokora a tichost srdce je začátek obratu, účinné vykročení ze smrti do života, z boje o život ke službě životu. „Učte se ode mne“, praví ten

umučený Beránek Boží, „neboť jsem tichý a pokorný srdcem.“ Touto tichou a pokornou službou lásky, ano teď si to znova uvědomuji, mne Boží beránek vyvedl za obzor sobectví, do království lásky, radosti a pokoje. Do království neseného tichostí, pokorou srdce.

Tak přichází Král Slávy. Jeho království se vlamuje doprostřed věcí starého světa podivuhodnou cestou. Ne však ohlušujícím hromobitím, silou ohně a mocí vichru, nýbrž cestou šlapanou kopýtky osla.

Až do morku kostí se zaryje ten zdávna znějící výkřik: **„Plesej, prokřikuj, aj, král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný, chudý, skromný, tichý a sedící na oslátku mladém.“**

Teprve teď vím, co to pro mne znamená, že se Ježíšovo jho nezarývá do mne smrtící tíhou. Teprve teď rozumím, proč Ježíšovo jho je prospěšné, rozkošné, proč Jeho břímě je lehké. Ve všem mne předešel. Jako dobrý pastýř mne hledá a nese. Jeho tichost a pokora srdce se i pro mne stává vzorem a nezahanbující vítěznou mocí. Tváří tvář Kristu vím, proč i já kladu své nohy na stejnou cestu, po níž šlapaly kopýtko mladého oslíka. Vím, proč jdu cestou tichosti a pokory svého Pána.

I církve má vyučovat svým osobním příkladem. Příkladem cesty tichosti a pokory srdce. Má předcházet druhé na cestě oběti a sebeoběti, nabídnutím svého ramene pro spolunesení břemene bližního svého. Cesta církve, tedy každého jejího člena zvláště musí být cestou nesení Kristova kříže. Čin je slovo. A to mocnější, než vyslovené ústy. Čin tichý a plný pokory srdce. Čin lásky a služby. Církev přece žije z Kristovy sebeobětované lásky, život církve tedy nemůže mít podobu jinou. Ježíš řekl: „*Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.*“

AMEN